

ningerne for de ministre, der er medlemmer af folketinget, mens sagen stillede sig anderledes for en minister, der ikke ved siden af ministerlønnen oppebærer vederlag som medlem af folketinget. Lovforslaget bød i øvrigt på forskellige praktiske forbedringer, men der var efter venstres opfattelse ikke tid til at give det en tilstrækkelig indgående behandling, inden folketinget afsluttede sit arbejde.

Heller ikke *Ole Bjørn Kraft* (KF) anså det for muligt at nå til ende med sagens behandling, inden tinget tog sommerferie, men han ville ikke bestride, at ændringer i den gældende lov kunne være påkrævede, og hans parti ville, når forslag derom fremsattes på et andet tidspunkt, være rede til at gå ind i en forhandling med regeringen om disse spørgsmål. Det var efter hans opfattelse rigtigt, at lovforslaget ikke alene beskæftigede sig med ministerløningerne, men at man også tog repræsentationstillæg og ministerpensioner m. v. op til overvejelse. „Ligeledes finder jeg det rimeligt, at man undersøger sammenhængen mellem ministerstillingen og folketingshvervet. Man kan ikke, således som forholdene har udviklet sig, undgå at se, at der er en sammenhæng. Man kan ikke betragte disse to hverv som hinanden ganske uvedkommende; der er en sammenhæng mellem dem. Det er i fuldstændig overensstemmelse med vor forfatning, at ministrene ikke kan virke som folketingsmænd, medens de er ministre. Derfor må vi, når vi skal overveje disse spørgsmål, se spørgsmålet om ministerløningen og folketingshvervet i sammenhæng, og jeg tror, at det under alle omstændigheder vil være nødvendigt at tage denne sag op til overvejelse. Personlig vil jeg gerne sige, at jeg er enig i, at der bør finde en ændring sted med hensyn til ventepengene. Jeg tror afgjort, det vil være heldigt, at man kommer væk fra den nuværende ordning, hvor vi hver gang skal diskutere, om en minister skal have ventepenge i 1, 2 eller 3 år, og hvor det altså bliver et spørgsmål om bevilling, og jeg tror, det ville være heldigt, om man kunne nå frem til en fast ordning . . .“

Et enkelt spørgsmål kunne man måske tage op til løsning i det udvalg, der kunne ventes nedsat til behandling af lovforslaget. „Det er allerede nævnt af den ærede ordfører for venstre, og det drejer sig om den urimelige forskel, der er mellem den reelle indtægt, som oppebæres af ministre, der samtidig er folketingsmænd, og den, der oppebæres af ministre, som ikke er det. Det må falde i øjnene. Det kan ikke være rimeligt, at en minister, der har et så stort departement, som den højtærede handelsminister har, er lønnet ringere end en minister, der til eksempel ikke har noget som helst departement, men som er folketingsmand.“

Bawnsgaard (RV) mente ikke, man kunne afvise, at der var en vis forbindelse mellem ministerløningerne og den forestående regulering af tjenestemandslønningerne. Han pegede tillige på, at andre lande, som Danmark kunne sammenlignes med, havde væsentlig højere ministerløninger end Danmark. Hans parti ville derfor